

TURNUL DE VECHERE

Vestire de Prezenței lui Christos

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar întunecoasă
ca Noaptea !” Isa 21: 11-12.

Vol. VII. Luna Octombrie No. 10.
Anul dela Adam 6051. Anul dela Christos 1923

CONȚINUTUL

FECIOARELE	147
Timpul	148
Definițiuni și simboluri	148
Ce deosebește pe fecioare	149
Mirele a întârziat	150
Ele dormiau	151
Miezul nopții	151
BUCURIA DOMNULUI	154
Răfuiala	154
Lucru pentru toți	155
COMENTĂRI LA TEXTELE DE MĂRTURISIRE	156
OLIVUL, SMOCHINUL ȘI VIA	158
Abimelech făcut rege	158
Biruintele divine prin Ghedeon	159

„Pusu-m'am la straja mea, stam pe turn și adutam să
văd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se
opun”. — Habakuk 2: 2.

STANCA VARSTELOR
ALT FUNDAMENT NIMENU
FOATE PUNE
O RESCUMPARARE
PENTRU TOTI

„Pe pământ strămtoare a popoarelor cu nedumerire; mugind, marea (Isaia 17: 12-14) de zguduirea valurilor (claselor neliniștite și tulburate) așa că oamenii mai își vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să fie (vie) pe pământ; căci puterile cerinului (eclesiaticismul) vor fi zgudite... Așa voi, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre și vă bucurați că s'a apropiat răscumpărarea voastră.” — Matei 24: 38; Marcu 13: 29; Luca 21: 25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ,

MISIUNEA acestei reviste, ca ractor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor bibliei după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profețiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deadreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios al lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studație. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea *tainei* (care) din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.” — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omnesc; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, întru atâta în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru înfăptuirea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar și îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referențe pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APRIAT

Că „biserica”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.” — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măestru divin le va împreuna pe toate prin *prima înviere* într'un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale cuvenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume.” — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași firei dumnezeiești”, împărțându-se, prin comnoștenire, mării Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumea martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturore*; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de iubitor lor Răscumpărător și mărețea lui soață, biserica, tuturor acelora ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci *distruși*. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ
REDACTATĂ DE UN COMITET
ADMINISTRAȚIA: STR. SURDĂ 4, CLUJ, TRANSILVANIA, ROMÂNIA
Adresa telegrafică „VIAȚA“ Cluj

CALENDARUL PE 1924

Să aduce la cunoștința fraților că Calendarul pe anul 1924 este aproape gata și sperăm că pe săptămâna viitoare să începem cu trimiterea lor la frați. Având în vedere că Calendarul este cel mai bun mijloc de a răspândi adevărul, s'a făcut o deosebită efortare ca să se facă cât mai interesant; nu am cruțat nici o osteneală ca să-l facem cel mai bun calendar de până acum. Având în vedere experiența din anii trecuți, că nu s'au ajuns, acum tipărim 35,000 de calendare, din care 15,000 în românește și 20,000 în ungurește. Este așa dară muncă pentru toți. Toți aceia a căror inimă simte cu Domnul sunt îndemnați a se pregăti pentru lucru, cu atât mai mult cu cât lucrul câmpului s'a isprăvit. Citiți cele dintâi articole din numărul de față cu băgare de seamă și apoi gândesteți câte calendare să comanzi. Anul acesta nu se poate spune că am întârziat. Fiecăruia i-se dă ocazia să intre imediat în bucuria Domnului.

ABONAMENTE;

Hârtie albă	Hârtie de ziar
Pe un an 150 lei	125 lei
Pe jumătate de an 75	65
Pentru America \$ 1.50	
Bulgaria 100 leva	75 leva
Jugo-Slavia 100 dinari	75 dinari
Cehoslovacia 40 cor.	30 cor.

PREȚUL CĂRȚILOR

Studii în Scripturi, Vol I	75 lei
Harfa lui Dumnezeu	45
Tabernacolul	30
Ce spun scripturile despre Iad	7
Mana cerească legată în pânză	100
legată în hârtie	50
No. 691 Biblie de familie, format mic	75
695 Nitzulescu legată pânză aurită	140
696 Biblie aurită	170

HARFA LEGATĂ ÎN PÂNZĂ

Deoarece legătura în hârtie a Harfei s'a dovedit prea slabă și s'a strică foarte în scurtă vreme, s'a hotărât a nu se mai lega în hârtie, ci în pânză. De acea, de acum înainte Harfele vor fi legate în pânză verde deschisă, care le dă o aparență foarte frumoasă, pe lângă aceea că legătura e tare și traică. Deși între pânză și hârtie e mare deosebire, ca preț, prețul acestei Harfe va fi numai 45 lei. Pentru colporteri prețuri reduse.

Aceia cari au comandate spre vânzare Harfe în hârtie, le vor vinde pe acestea mai întâi. Cu aceasta ocazie să aduce la cunoștință acelora cărora Harfe au dat în pânză, că au mai albă nițică răbdare, până vom putea umplea comanda de Harfe.

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL VII.

CLUJ

OCTOMBRIE 1923.

BROOKLYN

NO. 10.

FECIOARELE

„Atunci va fi asemănată împărăția cerurilor cu zece fecioare, care luând candelele lor, ieșiră spre întâmpinarea mirelui“. — Matei 25:1.

LINE DE grație au fost cuvintele cari au căzut de pe buzele lui Isus, iubitorul lui Dumnezeu, atunci când el a vorbit despre întoarcerea sa la mireasa lui. Într-o vorbire pictorială, el și-a descris mireasa ca pe „cea mai frumoasă dintre femei“ (Cânt. Cânt. 5:9), și a caracterizat-o astfel din cauza că iubirea lui pentru ea era atare.

Înainte de a întemeia lumea, Dumnezeu Tatăl a rânduit că trebuie să se aleagă o mireasă; pe aceasta el va trebui să o cheme, să o aleagă, să o onoreze și să prepare făcând-o asemenea lui, și în ziua când unirea lor va fi deplină, să o așeze la locul de mărire.

Se pare absolut sigur, că una dintre bucuriile puse înainte Domnului (Evrei 12:2), este de a avea împreună cu dânsul o mireasă pe care i-a rânduit-o Tatăl. De vreme ce însuși Isus a așteptat cu bucurie acea zi, este cert, că mireasa a anticipat ziua cu tot atâta bucurie. Nucleele miresei au fost apostolii credincioși ai lui Isus, cari au peregrinat cu el timp de trei ani și jumătate. Ei îl iubiau și erau iubiți de dânsul. El doria, ca dânsii și toți câți îl vor urma mai târziu, să fie una; și pentru aceasta s'a și rugat. (Ioan 17:21) Când Isus povestea parabola despre fecioare, el era aproape de ora în care avea să fie prins; atunci le-a spus el multe lucruri, pe cari apostolii putură să le înțeleagă momentan; și printr-o vorbire ascunsă (parabolică) le-a mai spus și lucruri, pe cari aveau să le pătrundă numai după ce vor fi primit spiritul sfânt. El li-a zis lor: „În casa Tatălui meu sunt multe locuințe... mă duc să vă găsesc loc... Și dacă mă voi fi dus și voi fi gătit vouă loc, iar vin și vă voi lua la mine însumi, pentruca unde sunt eu să fiți și voi“. (Ioan 14:2, 3) Evident, apostolii vor fi fost doritori de a ști și mai multe amănunte în privința acestora, și mințile lor vor fi meditat mult timp asupra lor.

Marele scop, pe care l-a urmărit Isus, a fost întemeierea împărăției sale, și însemnătatea acesteia a arătat-o de nenumărate ori. După ce apostolii primiră spiritul sfânt, împărăția Domnului deveni pentru ei lucrul cel mai mare spre care își îndreptară toată privirea și energia. Ei înțeleseseră că împărăția se va stabili, împlinindu-se deci promisiunea făcută lui Avraam, ei mai știu că începutul împărăției va fi la capătul lumii pe

care o governa pe atunci marele Satana, după cum li-a fost predicat Isus. Faptul sfârșitului apropiat al lumii și al revenirii Domnului era cert și era fixat în mod definitiv în mintea lor. Dar cum aveau ei să știe când va veni acea zi? Ei se hotărâră astfel să afle. Ni-se spune, că cu puțin înainte de răstignire acești apostoli veniră în mod privat la Isus, zicându-i: „Spune nouă, când vor fi acestea? și care va fi semnul venirii tale și al sfârșitului veacului?“ — Matei 24:3.

Că răspuns la această întrebare, Isus li-a ținut minunata vorbire prin care le-a descris stările ce vor fi la sfârșitul lumii și la venirea sa, stări, pe cari fiecare adevărat credincios le recunoaște și le apreciază astăzi. În legătură cu această mare predică, El li-a spus învățăceilor săi, că va avea atunci un servitor credincios și înțelept, pe care îl va face stăpân peste toate bunurile sale (interesele împărăției sale). El le-a mai sugerat, că va fi atunci o clasă de servitori răi, cari vor înfrunta pe slugile credincioase, se vor întoarce înapoi și vor umbla cu lumea.

Cu toate acestea, rămăsese în mintea apostolilor credincioși ceva ce ei voiau să știe. Ei au înțeles dela Isus, că va fi o unire strânsă între Marele împărat și între urmașii lui credincioși, cari împreună cu el vor forma clasa împărătească. Ca evrei, ei trebuia să știe și știau textul Scripturilor; de aceea noi trebuie să dăm loc presunerii, că ei erau familiarizați cu cuvintele profetului privitoare la încredințarea mirelui și miresei.

Logos-ul (înainte de a deveni Isus) care a vorbit prin gura profetului, a zis: „Și mi-te voi logodi în etern; da, mi-te voi logodi în drept și dreptate, în iubire și îndurări; da, mi-te voi logodi în credință, și vei cunoaște pe Iehova“. (Osea 2:19, 20) Acea logodnă a însemnat o viitoare unire sau căsătorie. Trebuie să admitem, că apostolii așteptau această întâmplare ca pe un timp al fericirii nemărginite. De bună seamă ei știau textul din profetul Isaia, care zice: „Căci precum tânărul se însoară cu o fecioară, așa fiți și voi înșurați cu mine, și precum mirele se bucură de mireasă, așa Dumnezeu tău se va bucura de tine“. (Isaia 62:5) Cu toate că atunci învățăceii înțeleseseră că profețiile acestea se referă la poporul, alș trupestă al lui Dumnezeu, ei trebuiră să știe după primirea spiritului sfânt, că cuvintele acestea ale profetilor se referă la creațiunea cea nouă, la Israelul spiritual.

⁷Această întrebare s'a pus astfel minților apostolilor credincioși: „Când se va întâmpla oare acea unire a mirelui cu mireasa sa? Când va fi unirea cu Domnul a urmașilor credincioși Lui? (Nu oare tocmai întrebarea aceasta a fost întrebarea care s'a pus mai stăruitor în mintea credincioșilor din timpurile grele până astăzi?)

⁸Isus știa, că în mintea urmașilor lui este această întrebare; și că o întrebare similară va preocupa și pe alții, mai cu seamă către sfârșitul veacului. De aceea, prin Cuvântul său, el a făcut o descriere a împărăției, asemănând împărăția cerurilor, care va veni, cu niște fecioare, curate și înțelepte, ceace este în concordanță deplină cu expunerile profetilor privitoare la uniunea mirelui și a miresei.

TIMPUL

⁹Deoarece parabola spusă de către Isus se referă la nunta bisericii, timpul acestui eveniment devine de o importanță vitală. Importanța timpului a fost exprimată de către Isus prin cuvintele: „Drept aceea veghiați, că nu știți ziua, nici ceasul, când vine Fiul Omului.” Parafrazând aceste cuvinte, el a voit să spună la ai lui acestea: „Aveți grijă și vegheați tot timpul; pentru că nu știți nici ziua nici ceasul când Mirele își va lua Mireasa întru mărirea sa. Voi să fiți gata și să fiți dispuși în tot momentul; și dacă mă iubiți, imi veți împlini poruncile și veți priveghia.” Afirmatiunea de aci a Domnului nostru nu se poate referi la cea de a doua a lui venire; pentru că el arătase deja semnele prin cari ei vor putea cunoaște venirea. La întrebarea: în ce chip vor ști ei despre venirea lui cea de a doua, să răspunde deja. Întâia întrebare privitoare la prezența lui, și la sfârșitul lumii, s'a referat la timpuri și anotimpuri. Sf. Pavel a spus după aceasta: „Despre ani și timpurile nemerite, fraților, n'aveți trebuință să vi se scrie.”—1 Tesaloniceni 5:1.

¹⁰De mai bine de 40 de ani, am putut să vedem, că Domnul este de față între noi. Întrebarea ce ne privește din această parabolă, se referă la intrarea bisericii în împărăția lui Dumnezeu, și la închiderea ușei. Este oare cineva în lume, care să știe când se va întâmpla aceasta?

¹¹Pentru a ne ajuta în constatarea timpului, trebuie să luăm în considerație împrejurările și evenimentele; și anume, Isus a răspuns deja la întrebarea învățăceilor săi privitoare la venirea sa a doua și la sfârșirea lumii. El a pomenit deja despre servitorul credincios și înțelept și despre posibila ridicare a unui servitor rău, și îndată după aceasta a început să le povestească parabola fecioarelor; el a arătat prin aceasta, că această din urmă parte a cuvântării lui trebuie înțeleasă ca o parte, sau ca o continuare, a vorbirii sale despre stările dela sfârșitul lumii și că partea aceasta se va aplica după ce s'au întâmplat evenimentele cealalte de mai sus. El și-a început parabola în aceste cuvinte: „Atunci va fi asemănată împărăția cerurilor cu zece fecioare...” Cuvântul *atunci* înseamnă: în zilele acelea, în zilele în cari

a sosit timpul pentru împlinirea parabolei și când se vor arăta semnele, că lumea s'a sfârșit.

¹²Fără să fim dispuși sau datori a critica ceace s'a spus sau scris despre împlinirea acestei parabole, noi vom risca aici afirmația, că dela 1914 încoace, ea s'a împlinit în stil cu mult mai mare și mai puternic, mai hotărîtor și mai distinct, decât în cei 40 de ani precedenți. Întrebarea care în ultimii 45 de ani, dar mai cu seamă de zece ani încoace, a preocupat mai mult mințile celor credincioși, este și a fost aceasta: „Când vom merge noi acasă? Când vom intra în casa noastră în care să fim deapurarea împreună cu Domnul?” Fost-a oare, cineva, în stare a da dela 1874 încoace, răspunsul adevărat și corect la această întrebare? Fi-va oare, cineva, atât de îndrăzneț, încât să ne spună că el știe adevărata zi și oră, în care ultimul dintre noi va trece dincolo de vâl și când cu toții fiind împreună cu Domnul, ușa se va închide? De bună seamă, nu.

¹³Să ia fiecare dintre cititori Biblia și să citească pe Matei 25:1-13. Credem că fiecare va fi ajutat mult a înțelege parabola, dacă își va da seama de importanța cuvintelor Mântuitorului: „Drept aceea veghiați, pentru că nu știți ziua sau ora”. Evident, parabola este scrisă în termeni simbolici. Ea este asemenea unei icoane pictate care sugerează existența unei realități pe care avem să o cunoaștem în viitor. Înainte de a examina parabola în amănunte, să căutăm înțelesul Scriptural al simbolurilor întrebunțate.

DEFINIȚII ȘI SIMBOLURI

¹⁴ *Împărăția cerurilor* înseamnă familia împărătească, membrii noii creațiuni cari vor fi asociați lui Isus, Capul sau Regele. Înainte de a se face deosebirea finală arătată în parabolă, toți cari au primit spiritul sfânt și acei credincioși, cari sunt de această parte a vâlului, vor fi trecuți în tabăra sau clasa împărăției cerurilor.

¹⁵ *Fecioară*, înseamnă o femeie pură, castă, simbolizând biserica întâilor născuți. „Căci vă rămânesc cu rămânirea lui Dumnezeu, pentru că v'am logodit unui bărbat, ca să înfățișez lui Christos o fecioară curată.” 2 Corinteni 11:2.

¹⁶ Cele zece fecioare simbolizează pe toate fecioarele; va să zică toți câți sunt consacrați și unși și câți pe acest pământ sunt credincioși și supuși urmași ai pașilor lui Isus și cari așteaptă unirea cu Mirele, cu Regele.

¹⁷ *Cinci* înseamnă jumătatea lui zece, indicând desăvârșire relativă și arătând că această împărțire nu este făcută de Domnul în mod arbitrar, ci că fecioarele sunt împărțite în două clase—separându-se ele înseși; că amândouă acestea erau în același timp membre ale clasei care-l așteaptă pe mire. Împărțirea nu vrea să arate, că are să fie un număr egal în fiecare clasă. Ea nu arată decât că sunt două clase, și nimic mai mult.

¹⁸ *Înțelept*. O persoană înțeleaptă este aceea care cunoaște planul lui Dumnezeu și această cunoștință a sa o aplică conform regulii divine; unul deci, care se încrede în Dumnezeu din toată inima.

și nu își idolatrizează știința sau cunoștința sa; unul, care se smerește bucuos sub mâna puternică a Domnului și se bucură de tot ceea ce prevede Dumnezeu. Un atare împlinește cu bucurie poruncile Domnului; de aceea un atare este mereu veghetor.

¹⁹ *Nebun*—tocmai în starea dinpotrivă a înțeleptului. Acesta nu se conformează bucuos voinței expresive a lui Dumnezeu. Acesta se pleacă înaintea conștiinței sale egoiste; el pretinde că este urmașul Domnului, cu toate acestea nu are un spirit loial și iubitor, și mulțumit și voios de-a se supune împrejurărilor la care îl supune Domnul.

²⁰ Pentru a dovedi că *înțelept* și *nebum* înseamnă ceea ce am definit noi mai sus, vom cita din Scripturi următoarele:

²¹ „Din toată inima încrede-te lui Iehova și nu te sprijini pe puterea ta; în toate căile tale recunoaște-l și el va face drepte cărările tale“. — Proverbele 3:5,6.

²² „Cei înțelepți vor moșteni mărire, dară rușinea va răpi pe cei nebuni“. — Proverbele 3:35.

²³ „Fiul cel înțelept ascultă învățătura părintelui, iar cel derizător nici muștrări nu ascultă“. — Proverbele 13:1.

²⁴ „Limba înțelepților plăcută face știința, dară din gura nebulilor nebunia isvorește“. — Proverbele 15:2.

²⁵ „Fiule de va fi înțeleaptă inima ta, bucura-se va inima mea, da, eu însumi;... ascultă fiule, și fii înțelept, și îndreaptă inima ta pe calea cea bună“. — Proverbele 23:15,19.

²⁶ „Cel ce se încrede în inima sa, nebun este, dară cel ce umblă cu înțelepciune va scăpa“. — Proverbele 28:26.

²⁷ „Nebun eram și fără înțelegere; ca un dobitoac eram înaintea ta“. — Psalm 73:22.

²⁸ „Lampa este simbol al Adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu, în care îi este spiritul și care luminează cărarea fiilor lui Dumnezeu. Ea este intenția exprimată a lui Dumnezeu, față de fapăturile sale.

²⁹ „Căci tu, Iehova, ești candelă mea, și Iehova întunecul meu a luminat“. — 2 Samuel 22:29.

³⁰ „Candelă piciorului meu este cuvântul tău și luminează cărării mele“. — Psalm 119:105.

³¹ „Acolo face-voi să crească cornul lui David; candelă pregătit-am unsului meu“. — Ps. 132:17.

³² „Căci candelă este sfatul meu, și luminează învățătura ei, și muștrările spre învățatură sunt drumul vieții“. — Proverbele 6:23; 23:9; Ezekiel 1:13.

³³ Din Scripturile de mai sus este clar, că Biblia nu este un felinar decât pentru picioarele acelor, cari au spiritul Domnului. Când înțelegem lampa să ilustreze voința lui Dumnezeu, exprimată fiilor Săi, vom putea vedea, că voința Lui, la care prin lucrarea Spiritului Sfânt se supun fii lui Dumnezeu, este aceea care ne dă lumina.

TOATE FECIOARELE AVEAU LAMPĂ

³⁴ *Oleul*, este un simbol al bucuriei și fericirii.

³⁵ „Christos însă ca fiu este credincios peste

casa lui, a cărui casă suntem noi, dacă vom fi ținut până la sfârșit nesfiala temeinică și cuvântul de laudă al nădejzii“. — Evrei 3:6.

³⁶ „Tu gătești masa înaintea mea în fața neamicilor mei, *cu olei* unsa-i capul meu și paharul [bucuriei] meu plin este peste măsură“. Ps. 23:5.

³⁷ „Tu iubești dreptatea și urăști fărădelegea; de aceea unsu-te-a Dumnezeu, Dumnezeul tău cu *oleiul bucuriei* mai mult decât pe soții tăi“. — Psalm 45:8.

³⁸ „Cel drept lovească-mă; milă'mi va fi aceasta; mustre-mă: olei pentru capul meu va fi aceasta, capul meu nu o va respinge; ei chiar rugamă-voi în nenorocirile lor“. Psalm 141:5.

³⁹ „Preoții tăi îmbrace-se cu dreptate și cuvioșii tăi bucare-se... pe preoții săi cu mântuire îi voi îmbrăca și cuvioșii săi cânta-vor de bucurie“. — Psalm 132:9,16.

⁴⁰ „Iacă, Dumnezeu îmi este mântuirea, în el mă încred, și nu mă tem; căci tăria mea și lauda mea este Iehova; și el s'a făcut mie spre mântuire. Și *cu veselie* veți scoate apă din izvoarele mântuirii“. Isaia 12:3.

⁴¹ „Vocea căstozilor [vegheții—înțelepții cari veghează] tăi; ei înalță vocea; ei cântă [de bucurie] cu toții; căci văd ochi cătră ochi, că Iehova s'a întors în Sion“. — Isaia 52:8.

⁴² „Ca să mângâi pe toți cari plâng; ca să pun înainte celor ce plâng în Sion; căci li-se va da podoaba în locul cenușei *oleiul bucuriei în locul plângerei* și vestmântul laudei în locul sufletului întristat: Ca să se numească: Arbori ai dreptății, sădirea lui Iehova; ca să se mărească“. Is. 61:3.

⁴³ *Vas* înseamnă: Persoana sau ființa în care se află noua creatură. — 2 Corinteni 4:7.

CE DEOSEBEȘTE PE FECIOARE

⁴⁴ Toate persoanele din această parabolă sunt prezentate ca fecioare, deci ca unele curate, îndreptate, concepute și unse prin spiritul sfânt. Ele toate așteaptă pe Mire, cu care să intre și să fie astfel pentru totdeauna cu Domnul încă înainte de ce se va închide ușa. Acesta este *singurul lucru* pe care ele îl așteaptă. De aceea ele es în calea mirelui, ca să-l întâlnească. Ele au la ele lămpi, demonstrând prin aceasta, că cunosc ceea ce Dumnezeu voește în mod expres cu ele, voință care este expusă în amănuntele planului dumnezeesc. Ele toate au continuat a umbla împreună până la timpul când li-s'a părut că Mirele întârzie; atunci li-se făcu somn și adormiră. Cu toatele auziră apoi semnalul dela miezul nopții; se deșteptară toate și trezându-se își luară lămpile, începură să examineze voia lui Dumnezeu cu privire la ele exprimată lor în acest Cuvânt. Deosebirea adevărată, care caracterizează împărțirea lor în două clase, o constituie faptul, că fecioarele cele înțelepte aveau la ele provizie de olei, câtă vreme cele nebune nu.

⁴⁵ Parabola aceasta, asemenea altor parabole, este o profetie; pentru că conține evenimente ce aveau să vie. Profetia poate fi mai limpede înțeleasă atunci când este împlinită sau când este pe cale de înfăptuire. Faptul acesta este exact în conformitate cu promisiunea Domnului, conform căreia

lumina va străluci din ce în ce mai puternic în măsură cum să ivește ziua desăvârșirii. (Proverbele 4:18) În măsură ce Domnul își împlinește promisiunea făcută poporului său, noi trebuie să așteptăm să avem o pricepere mai bună, a lucrurilor ce ne privesc, ca poporul său de acum, presupunând că suntem înțelepți în sensul Scripturilor. Să aplicăm acum faptele fizice, și să vedem, în ce chip se potrivesc ele afirmațiunii profetice a parabolei; și dacă aceste două concordă, atunci putem fi în mod rațional siguri, că am înțeles parabola așa cum trebuie.

FAPTELE REALE

⁴⁶A doua venire sau prezență a Domnului datează dela 1874. De atunci până la 1914 a fost o perioadă în care Domnul și-a adunat la oaltă pe sfinții săi (Psalm 50:5), făcând pe servitorii săi credincioși și înțelepți să umble prin lume și să arate marele plan divin. Prin aceasta ei fură strănși la oaltă și marea operă a secerișului a înaintat. Acest credincios și înțelept serv mereu a vorbit de consacrare și de pregătirea pentru împărăție și el mereu a atras atenția asupra unei date care este dincoace de 1874 și în care biserica va trebui să aștepte ca să intre la Domnul și ușa se va închide; când apoi nunta va fi împlinită. Se pare că profetul arată în mod limpede, că „ziua pregătirii” trebuie să fie o perioadă de timp care datează dela a doua prezență a Domnului între noi până la sfârșitul Timpului Păgânilor adevădat dela 1874 până la 1914. Înainte de această dată din urmă înseamnă să nu fie din partea Domnului un lucru potrivit intrarea în posesiunea sa și începerea domniei sale.—Ezekiel 21:27; Apocalipsul 11:17:18.

⁴⁷În decursul acestei perioade de pregătire opera secerișului a progresat, iar biserica era în așteptarea eliberării și a unirii ei cu Mirele. În mod rațional, nu se pare cu putință, ca cineva să se aștepte la unirea Miresei cu Mirele, sau la plecarea lor în acest scop, decât după ce Domnul este de față. De aceea timpul așteptat a trebuit oricum să fie după data de 1874. Urmează deci, că împlinirea acelei părți a parabolei în care se părea că Domnul întârzie și în care fecioarele obosesc și atipesc, a trebuit să fie undeva după data de 1874.

⁴⁸Scriind despre aceasta, fratele Russell a zis: „Intr'adevăr în cât timp după 1914 ultimii membri ai corpului lui Christos au să fie glorificați, noi nu suntem informați în mod direct, dar de bună seamă aceasta nu se va întâmpla atâta timp până ce lucrarea lor în carne nu este isprăvită; deosemena nu putem să presupunem în mod rațional, că ei vor rămânea neglorificați încă mult timp după sfârșitul acelei opere.”—C. 228.

⁴⁹În decursul anului 1914 Studenții Bibliei au făcut o colosală efortare în toată lumea, pentru a sfârși, înainte de sfârșit și de închiderea ușei, lucrarea secerișului.

„MIRELE A ÎNTĂRZIAT”

⁵⁰Studenții Bibliei au crezut în general, că anul

1914 va însemna sfârșitul tuturor efortărilor de dincoace de vâl, ale bisericii; și că schimbarea va avea loc atunci. Unii dintre ei au fost într'atâta de convinși despre aceasta, încât erau pregătiți să părăsească totul la sfârșitul lui Septembrie și să se ducă la Domnul. Unii dintre ei spuneau în cuvântările lor: „Aceasta este ultima dată când vorbesc fraților. Măine potene ducem acasă”.

⁵¹Toamna anului 1914 a venit și a trecut; și mulți dintre sfinți, aflându-se încă tot de această parte de vâl, se minunau când are să se întâmple schimbarea lor? De atunci ei au tot stat în expectativă și s'au întrebat: „Pe când putem aștepta să plecăm?”

⁵²În TURNUL DE VEGHERE dela 1 Noembrie 1914, Fratele Russell scria: „Dar noi nu putem fi departe de schimbarea noastră; și noi sfătuim pe tot poporul Domnului să trăească în fiecare zi astfel, ca și cum aceasta le-ar fi ultima zi dincoace de vâl, și ca și când la noapte sau mâine dimineață ne-am trezi între minunatele lucruri de dincolo de vâl. Trăind astfel, va fi pentru noi o experiență bună, care ne va aduce fericire și ne va coace caracterul. Ce minunată viață—ca să trăești în fiecare zi astfel, ca și în așteptare de al vedea pe iubitul Mântuitor și de a fi părtași în lucrarea sa minunată! Lucrurile din zilele noastre, ne par din ce în ce mai puțin importante, din care cauză numele nostru este luat în răs de către acei răi, cari trăesc numai pentru lucrurile ce le pot obține astăzi.”—*The Watch Tower*, Reprints, p. 5569, pag. 8.

⁵³Limbaajul oficial de mai sus ne arată ideea din mîntea Fratelui Russell, după care ultima zi puteam să o așteptăm în tot momentul. E ca și cum am aștepta după un tren întârziat, pe care îl așteptăm să pice din moment în moment, dar întârzie.

⁵⁴Din parabolă se vede absolut limpede, că anul 1914 și începutul anului 1915 a însemnat perioada despre care citim: „Mirele a întârziat”. Firește, Mirele n'a întârziat; ci Domnul a știut mai dinainte și ne-a spus-o, că biserica va aștepta se meargă acasă înainte de a fi sosit timpul.

⁵⁵În 1916, Fratele Russell și-a experimentat schimbarea sa, și biserica fu în perplexitate. În 1917 se începură unele încercări ale bisericii, și prin Octombrie al aceluiaș an poporul Domnului ajunsese într'o foarte mare și grea încercare. Aceasta a însemnat începutul lui 1918—al timpului când Domnul trebuia să vină, și când a și venit la templul său pentru ca să-și judece poporul. (Psalm 11:4, 5; 1 Petru 4:17) Se ducea atunci campania cu „Taina Împlinită” (Vol. VII). Încercările poporului lui Dumnezeu continuau să fie tot mai aspre; și se păru, că se apropie grăbit un timp al întunerecului, un timp al nopții. Pe măsură ce înaintam în 1918, întunerecul ce înconjura biserica, creștea, fiind reprezentat prin mari persecuțiuni. Ne referim la *Turnul de Veghere din 1 Mai 1918*, care dă o listă a multor frați cari au fost întemnițați pentru credința ce-o aveau vînzînd Vol. VII. Pe pagina 133 a acelei ediții veți

afra citate un număr de scrisori scrise de frații din diferite temnițe, unde li-se îngredia libertatea pentru că au mărturisit adevărul. A fost, firește, un timp întunecos.

⁵⁶Apoi, mai spre sfârșitul anului, a urmat întemnițarea servitorilor Societății; iar mai târziu, în acelaș an, munca studenților în Biblie fusese aproape cu totul oprită: Casa Bethel fu desființată, birourile transportate, iar legăturile între oficiul Centralei din Brooklyn și oficiile filialelor străine fură rupte. Din toate părțile credincioșii se întrebau: „Când ne va lua și ne va duce Domnul acasă? Era un timp de grea agitație. În timp ce membrii Comitetului editorial (cu excepția unuia) erau după gratele închisorilor, alți frați cari lucrau ca înlocuitori ai lor, încercând cu credință a face ce se poate, au exprimat prin coloanele *Turnului de Veghere* adevăratele sentimente ale Bisericii privitor la stările ce se produceau atunci, prin următoarele cuvinte: „Stările fără păreche din lume, cari s'au produs în anul trecut, au redus în mare măsură lucrul Domnului, îndeosebi pe cel public; și ne vine a crede, că în aceasta va fi constat împlinirea cuvintelor Domnului dela Ioan 9:4: „Vine noaptea când nimenea nu poate lucra;“ și mai sugerăm, că textul acesta nu poate avea referare și la opera de confortare și de încurajare reciprocă între membrii bisericii, o operă care ne este încă tuturoră cu puțință de făcut.“ — *Watch Tower, Reprints* p. 6367, par. 6.

⁵⁷Discutând eliberarea finală a Bisericii, care este fără îndoială lucrul la care s'a ținut prin parabola cu fecioarele, fratele Russell (C. 231) sugerează ideia, că fi credincioși ai Domnului vor mărturisi cu stăruință adevărul până la sfârșitul sfârșitului, vor suferi violențe și vor trece la mărire; și că aceasta se va întâmpla atunci, când Creștinismul va vedea că este necesar să suprimă adevărul. Firește, noi nu știm exact, ce ne stă în față; singura atitudine însă, proprie unui creștin, este să fie zeles și plin de credință ori unde are prilejul de a reprezenta pe Domnul.

„ELE DORMIAU“

⁵⁸Textul spune: „Întârziind mirele dormitară toate și dormiau.“ Din acesta vom înțelege, că unele dintre ele dormitau și altele dintre ele dormiau. Toate însă făceau sau una sau alta. Între acestea trebuie să fie oarecare deosebire; pentru că avem aci două cuvinte derivate, cari în grecește provim dela două rădăcini:

⁵⁹*Dormiau*: A sta jos, a te repausa.

⁶⁰*Dormitau*: A ațipi; cliposeală.

⁶¹Aceasta arată, că unele dintre ele se vor culca ca să se odihnească, și o fac aceasta în toată regula socotind că totul s'a sfârșit și nu mai au ce aștepta; totatunci celelalte, obosite, istovite, fără să vrea au ațipit la un moment dat. De bună seamă ele nu dormiau toate sforăind. Membrii bisericii au fost forțați la această stare de către împrejurările lăsate asupra lor de către Domnul, împrejurări pe cari Dumnezeu le-a știut mai dinainte; în această stare de inactivitate forța-

tă ele așteptau. Unele dintre ele întrebau, în momentele lor de ațipire, nu cumva vor merge acasă din temniță, sau doar Domnul mai are încă ceva de făcut cu noi aici?“

MIEZUL NOPTII

⁶²La miezul nopții se făcu un strigăt. Miezul nopții nu trebuie să însemne numai decât partea cea mai întunecată a nopții, ci să însemne o perioadă care este între începutul și între sfârșitul unei nopți sau a unui sezon de întunec. Este învederat, că limbajul din parabolă intenționează să evedențieze ideea, că nu toți sfinții erau culcați sau adormiți; și faptul că unii dintre ei dormitau, arată că ei așteptaseră înainte de aceasta ca să se întâmple ceva. În decursul acestei stări s'a întâmplat deci anunțarea, că la 1 Sept., în 1919, are să se țină la Cedar Point, în Ohio, o conferință generală a consacraților. Sfinții au făcut mari eforturi pentru ca să ajungă la această întrunire.

⁶³S'a întâmplat că tocmai înainte de aceasta, poporul Domnului a început să vadă, că opera bisericii tipificată prin Ilie, s'a sfârșit în primăvara anului 1918, și că intervalul dela 1918 până la sfârșitul lui 1919 reprezintă o perioadă de așteptare, tipificată prin Elisei pe când sta pe țărmul Iordanului înainte de trecerea apei. A fost la Cedar Point în 1919, când s'a anunțat: „Iată Regele! Este timpul să ne ridicăm și să vestim pe Rege și să începem a doua lovitură a Iordanului.“ Mulți își vor aduce aminte, cum la acea memorabilă dată, când s'a anunțat cuvântul opera cu Epoca de Aur, și s'a cerut întrunirii să indice voința ei de angajare la această operă, mulțimea s'a ridicat ca un singur om, cu un strigăt de aprobare.

S'A ÎNCEPUT SEPARAREA FECIOARELOR

⁶⁴Parabola ne arată că toate fecioarele s'au sculat și și-au luat lămpile; va să zică, ele s'au întors din nou către voința Domnului, exprimată față de ele și arătată în Cuvântul Său, pentru ca să se asigure dacă s'a sfârșit sau nu lucrarea lui Ilie și dacă s'a început a lui Elisei; și ca să vadă, dacă au ceva de făcut acum, sau nu. În decursul perioadei de inactivitate forțată, înțelepții s'au reîmprospătat meditând mai cu seamă asupra adevărurilor arătate în volumul VII.; și când au început a reexamina aceste adevăruri, împreună cu alte adevăruri din Cuvântul Domnului, inimile lor au răspuns vesele la chemare. Zelul lor a întinerit și ei porniră harnici la muncă. Ei fuseseră la oricare timp pregătiți pentru a eși în calea Mirelui, ca să-i facă după plăcerea sa. De aceea, ei erau hotărâți să îndeplinească bucușii, orice serviciu, ce el doria ca ei să facă, până vor auzi chemarea: „Întrați și închideți ușa.“ Ei nu și-au bătut într'atâta capul că oare când va sosi momentul exact la care au să intre în împărăție, ci și l-au bătut cu aceea, ca să și pună toate puterile de a plăcea Domnului și de a împlini cu bucurie tot ce li-a încredințat el ca să și arate iubirea și credința lor față de dânsul. Ei și-au dat seamă că

ei au să fie acum mărturii vii ale Regelui și ale Împărăției și că tot odată au să se pregătească pentru intrare în ea și să fie gata să intre în împărăție în orice moment vor fi chemați. Ei și-au luat cu ei lămpile; și-au luat adică cu ei Cuvântul Domnului, care este lumina pașilor lor. Și în vasele lor și-au luat olei; ei au avut adică o mare măsură de bucurie în ei. Vasul înseamnă organismul noii creaturi; persoana sau ființa, în care este făptura cea nouă. (2 Corinteni 4:7; Faptele 9:15; 1 Tesaloniceni 4:4; 2 Timotei 2:21) Și de vreme ce bucuria este tipificată prin olei, înseamnă că ei aveau o mare măsură de bucurie în inimă, cum ei mergeau în munca Domnului cu supunere voinței sale.

⁶⁵Să se însemne, că parabola nu zice, că înțelepții și-ar fi luat în lămpile lor o proviziune extra de olei. Parabola nu spune că în lămpi era olei. Trebuie să ne amintim, că acestea sunt expresiuni simbolice, întrebându-se lucruri naturale pentru a ilustra lucruri spirituale. Parabola zice, că ei și-au luat lămpile și și-au luat olei în vasele ce le aveau la olaltă cu lămpile. Aici, punctul este că oleiul reprezintă bucurie; și bucuria nu este în lampă, ci trebuie să fie în vas, adică în ei înșiși.

⁶⁶A fi nebun, înseamnă contrarul înțeleptului. Nebunele au avut lampa lor, voia vădită a lui Dumnezeu față de ele; ele însă nu au avut olei; adică, ele nu mai aveau nici o plăcere sau bucurie în a se conforma voinței lui Dumnezeu față de ele;

⁶⁷Înțeleptele au fost acele fecioare, cari erau nedumerite de a cunoaște voia Domnului, și bucurroase de a o face, găsind într'aceasta multă bucurie și fericire, indiferent că le răsturna sau nu ideile lor anterioare. Tot ce le-a interesat, a fost și este aceasta: „Ce este voia Domnului cu privire la mine? Imi place să fac voia lui. Eu simt o bucurie făcându-o“.

⁶⁸De altă parte, mai cu seamă dela moartea fratelui Russell, a fost o clasă, care și-a zis: „Acel-serv al Domnului este fratele Russell; și, după ce el a murit, nouă nu ne mai rămâne nimic de făcut; nu mai există adevăruri cari să fie destăinuite bisericii de aci înainte; și de aceea nu voi mai face nimic deoarece chemarea vine prin *Turnul de Veghere* sau prin *Societate* ceea ce trebuie să se facă“. Aceștia refuză să se alieze acelor cari proclamă: „Împărăția cerurilor s'a apropiat; milioane ce trăesc acum nu vor muri niciodată“. Ei zic, în schimb: „Vom aștepta ca să vedem ce se întâmplă, dar acum nu facem nimic“. Când ei s'au ridicat la strigătul care s'a dat în 1919, ei au fost în confuzie; și fiind mai mult încăpăținați decât neegoști în a se lăsa călăuziți de Domnul, ei au neglijat de a examina cu mintea și inima deschisă ceea ce Domnul voeste cu ei. Rezultatul a fost, că ei au început să piardă bucuria și lumina lor, iar oleiul li-a secăt; ei au pierdut astfel priceperea voinței lui Dumnezeu față de ei. Ei au fost nebuni în aceasta; întru cât și-au aplicat cunoștința într'un mod egoistic; de aceea au început să devie ignoranți și neînțelepți în privința voiei ce o are Domnul față de

dânșii. Ei au neglijat serviciul Domnului. Ei nu au nici o plăcere și nici o bucurie în a se angaja în el. Ei nu sunt în stare a vedea adevărul așa cum trebuie și cum a fost descoperit de către Domnul, poporului său. Și pentru că ei nu au fost capabili a-l vedea și pentru că rând pe rând își pierd bucuria, ei au venit la clasa fecioarelor înțelepte și le-au zis: „Dați-ne din oleiul vostru“. Dar cele înțelepte le-au răspuns: „Nu putem; pentru că nu ne va fi de ajuns și nouă și vouă. Acest olei al bucuriei ce ni-a fost transmis, a rezultat din libera noastră devotațiune către Domnul și din serviciul în care suntem cu plăcere de-al face. Duceți-vă, dar în serviciul lui, acolo de unde îl avem și noi, și cumpărați-vă“. Nebunele zic: „Hai să ședem și să ne gândim puțin asupra chestiunii. Hai să ne rugăm un timp. Noi nu credem că Domnul, dela moartea fratelui Russell încoace, ar întrebuița vr'o organizație, vr'o modalitate sau vr'un aranjament special, prin care să-și ducă mai departe lucrul său; deaceia, vrem să ne mai gândim încă asupra acestui lucru“. Ei continuă astfel să se gândească; dar lumina lor se stingea tot mai mult.

⁶⁹Unii din turma iubită a Domnului, cari au fost rătăciți pe drumuri greșite de către călăuzitori ambițioși, se duc acum în piață ca să-și cumpere oleiul; iar cumpăratul lor are experiențe amare pentru ei. Ei părăsiseră calea pe care Domnul își îndrumă lucrarea sa, ei s'au atașat la călăuze egoiste, la de aceia de cari însuși Apostolul spune că se vor ivi mulți în zilele noastre. (Faptele 20:30) În timp ce ei au urmat acestor conducători de sine constituiți, și aranjamentelor lor, ei n'au avut și n'au putut avea nici o bucurie, deoarece aceștia sunt absolut morți în ce privește activitatea lor înspre mărirea lui Dumnezeu. Pentru mulți din ei este acum o pilulă amară a-și recunoaște pașii greșiți ce au făcut și le este foarte greu să-și retragă pașii, și lăudat fie Dumnezeu, se găsește unii cari totuși fac aceasta.

⁷⁰În timp ce acești nebuni trec prin pățanii (experiențe) desnădăjduitoare, Mirele înaintează maiestros, iar fericita ceată a fecioarelor înțelepte îi aleargă înainte și îi strigă fericite: „Iată Regele! Împărăția cerurilor s'a apropiat!“ Aceștia ocupă o poziție de onoare și de glorie în vestirea Regelui și a împărăției Lui. De aceea se împlinește în persoana lor promisiunea făcută de Domnul în Psalmul 149:5—9.

„Tresalte cuvicioși cu mărire; cânte de bucurie pe paturile lor! Înălțările lui Dumnezeu fie în gura lor, și sabia cu două tăișuri în mâna lor; ca să facă răz bunări între popoare, muștrări între națiuni; ca în cătușă să lege pe regii lor, și pe cei măriți ai lor cu lanțuri de fier; ca să facă între ele judecata cea scrisă: această mărire au toți cuvicioșii săi (acei cari sunt ca fecioarele înțelepte). Lăudați pe Domnul!“

⁷¹Mai târziu, după cum spune parabola, nebunele își văd gresala. Ele trec prin un șir de experiențe triste până să-și câștige oleiul bucuriei,

care le trezește arătându-le faptul că împărăția a fost stabilită; și le vedem astfel ducându-se și zicând Domnului: „Doamne, Doamne, iată-ne; deschide-ne.“ Ele însă au venit târziu. Ele n'au putut sau au refuzat să participe bucuroase, atunci când a trebuit, la lucrările ce Domnul avea să le facă cu popul său. Domnul nu le respinge. El nu le aruncă în întunerecul cel mai din afară. Parabola nu ni le arată pedepsite în acest fel. Atât, că Domnul le spune: „Nu vă cunosc.“ Cu alte cuvinte, Domnul le spune, că nu i-au implinit voia lui și au lipsit astfel să intre la nuntă. Această neglijență este datorită în mod evident faptului, că ele nu au avut dorința să se conformeze planului lui Dumnezeu. Ele au fost mai credincioase literei adevărului decât spiritului lui. Ele au insistat să-și aibă ele calea lor și nu calea Domnului. Ele nu au avut spiritul voinței să aștepte pe Domnul, și să-i servească și să i se supună bucuroase, ci s'au împovărat cu asigurări egoiste, s'au sprijinit pe ele înseși și pe priceperea lor, și-au dat o importanță necuvenită; de aceea au pierdut bucuria și odată cu ea și marea binecuvântare.

LEGĂTURA DINTRE PARABOLE

⁷²Se pare că este o foarte clară legătură între acest serviciu al „servului credincios și înțelept“, și între parabola minelor, a talanților și a fecioarelor. Mai cu seamă în parabola cu talanții, care urmează imediat după aceea a fecioarelor și care este o parte a acelei mari vorbiri, Domnul împărtașește răsplata sa celor credincioși de dincoace de vâl astfel: „Intrați întru bucuria Domnului vostru.“ In ediția dela 1 Aprilie 1923¹⁾ a „Turnului de Veghere“ (englez), s'a arătat ce constituie bucuria Domnului, în care biserica este invitată acum să intre. Ați intrat voi în această-bucurie a Domnului? Dacă este așa, atunci grija voastră nu este că în ce zi sau în ce oră veți intra în împărăție, ci voi purtați mai mult grija de a face acum, și de a face cu plăcere și bucurie, ceea ce cere mânilor voastre. Anul 1925 a fost arătat bisericii ca o dată; și mulți i-au dat aceasta ca o dată sigură a intrării lor în împărăție. Și sunt unii, cari, ca în 1914, înclină a zice: „Dacă aceasta nu se va întâmpla, atunci eu am să repudiez totul.“ Așa ceva nu poate fi plăcut Domnului. Biserica poate să intre în mărirea sa încă înainte de 1925. Dar să presupunem că aceasta s'ar întâmpla mai târziu. Aceasta însă nu poate fi nici o deosebire pentru cei consacrați. Fecioarele înțelepte vor fi acei cari se umilesc cu bucurie sub mâna puternică a Domnului, ca să fie înălțați la timpul său și nu la timpul oamenilor.

⁷³Credem că este propriu să ne întrebăm: De ce oare a îngăduit Domnul, ca la timpul potrivit poporul său să înțeleagă, cu toată claritatea parabola minelor și aceea a talanților, și să înțeleagă, că acestea reprezintă interesele împărăției? De ce ne-a îngăduit el să pricepem în mod limpede, ce este acea bucurie a Domnului la care suntem invitați să luăm parte? Nu este oare bucuria acea-

sta identică cu acea simbolizată prin oleiul din parabola fecioarelor—bunurile care rezultă din îndeplinirea cu plăcere a toate cele ce se oferă mânilor noastre în serviciul Domnului? De ce dar ne arată Domnul toate acestea acum?

⁷⁴Nu este oare lucru cu minte din partea noastră, să conchidem, că Domnul a îngăduit bisericii să vadă aceste lucruri pentruca acei cari au fost neglijenți sau indiferenți și cari și-au îngăduit ca eul lor să le stea în cale, să se întoarcă acum imediat, să lase la o parte orice egoism sau interes personal, să răscumpere timpul prin intrând grabnic și bucuroși, în slujba Domnului, și prin aceasta să câștige oleiul care este așa de trebuitor acelor cari vor să intre la nuntă cu Domnul?

⁷⁵De aceea, de aci înainte fiecare dintre noi să se hotărască să vadă cu mai multă asiduitate de interesele Regelui nostru și ale Impărăției lui și făcând aceasta, să o facă cu plăcere și bucurie; și în loc să se îngrijoreze în privința datei când va fi glorificată biserica, să zică Domnului: „Voi aștepta bucurios ziua ta; voi face bucurios tot ce ai vrea să fac și voi rămânea aici atâta timp cât voești Tu ca eu să rămân.“ De aceea să pășim înainte, cu o singură voință, bucuroși, și să vestim pe Rege și Impărăția lui. „Bucuria lui Iehova este puterea voastră.“—Neemia 8: 10. *ce spune profetul Isaia 28: 16 că în vântul poporului este caștigat în prag cine se va face? Ps. 27 Nu ate bucuria cununa din bucuria profetului lui?*

Cari au fost cuvintele pline de afecțiune, cu care Isus a vorbit în mod profetic despre mireasa sa? § 1.

Care a fost una dintre bucuriile puse înaintea Domnului nostru de către Tatăl? § 2.

De ce erau îngrijați apostolii lui Isus să știe ziua venirii Sale? § 3.

Ce răspuns a dat Isus când a fost întrebat despre venirea Sa? § 4.

Cari profeții se referă la logodna și cununia Mirelui și Miresei? § 5, 6.

Care a fost principala preocupare a Apostolilor? § 7.

Ce le-a descris Isus ca răspuns la întrebarea lor? § 8.

Cum a arătat Isus scopul unirii Mirelui cu mireasa? § 9.

Când vor intra întru Domnul ultimii membrii ai bisericii și când se vor închide porțile? § 10, 11.

Ce trebuie avut în vedere ca să putem determina data unirii Miresei cu Mirele? § 11, 13.

Definiți următorii termeni întrebuințați în parabolă: Impărăția Cerurilor, fecioare, cele zece fecioare, cele cinci, înțeleptele, nebunele, oleiul și vasul. § 14—43.

Ce este comun pentru toate fecioarele și ce le deosebeste? § 44.

Când, și de ce, va fi înțeleasă profeta? § 45.

Ce fapte speciale, privitoare la răspunsul Domnului, s'au produs între anii 1874 și 1914? § 46.

Putem oare, să așteptăm în mod rațional, ca unirea Mirelui cu mireasa să se întâmple înainte de venirea Mirelui? § 47.

Spuneți răspunsul pe care fratele Russell l-a dat privitor la ziua aproximativă a gloriificării bisericii? § 48.

La ce dată, sau la ce date după 1874, au așteptat Studenții Bibliei gloriificarea bisericii? Ce sfertări au făcut ei pentru încheierea operii divine? § 49—51.

Ce părere a avut „Turnul de Veghere“, în 1914 despre schimbarea bisericii? § 52.

Arătați câteva semne cari statoresc, că anul 1914 a fost anul în care s'a părut că mirele întârzie? § 53, 54.

Care fapt arată că anii 1916—1918 au fost anii întunecului? § 55—57.

Ce se înțelege prin cuvintele „a ațipi“ și „a dormi“? § 58-61

Ce se înțelege în parabolă prin cuvântul „miezul nopții“? § 62.

Ce fapte speciale prezintă întrunirea din 1919 a Studenților în Biblie? § 63.

¹⁾ Articolul din Aprilie urmează acestui de față.

Ce se înțelege prin aceea că fecioarele s-au luat lămpile și ce dovadă avem, că aceasta s'a făcut așa în 1919?

Care a fost principala preocupare a credincioșilor zeloși ai lui Christos, dela 1919 încoace? § 64.

Cum și-au luat înțelepții olei în lămpile lor? § 65.

Arătați în ce condiții sunt fecioarele înțelepte și cele nebune dela 1918 încoace. Cum au cerut cele nebune olei dela fecioarele înțelepte? § 66—68.

Pe ce căi au călăuzit unii conducători ambițioși pe unii din Turma Domnului? § 69.

În ce sens sunt glorificați acum înțelepții? § 70.

Arătați mai departe purtarea fecioarelor nebune. § 71.

Care este atitudinea proprie de avut față de anul 1925? § 72.

Pentru care motiv a putut Domnul să îngăduie ca biserică să înțeleagă azi mai bine parabola? § 73, 74.

Care este astăzi puterea credincioșilor? § 75.

Watch Tower 1 Octombrie 1923.

BUCURIA DOMNULUI

„Zise lui stăpânul său: bine, slugă bună și credincioasă, la puține ai fost credincios, la multe te voi pune“. — Matei 25: 21.

AINTRAT tu în bucuria Domnului? Întrebarea aceasta este personală, pe care orice creatură nouă trebuie să și-o pună sieși, la care tot singur trebuie să răspundă; aceasta pentru că timpul în care trăim este ziua socotelei Domnului cu slugile sale. Parabola talanților îl înfățișează pe Domnul nostru, ca Capul clasei Mireasa, plecând în cer unde să facă pregătiri pentru primirea membrilor familiei sale împărătești, și după aceea să se întoarcă pentru ai lua cu el. La plecarea sa el lasă pe slugile sale în a căror mână încredințează interesele împărăției sale, pe cari el le numește lucrurile sau bunurile lui. După capacitate, el încredințează fiecăruia o parte a bunurilor sau talanților săi. Dela fiecare slugă să așteaptă să întrebuițeze cu profit talanții primiți, prin căutând serios și încontinuu de interesele împărăției lui, și la întoarcere să dea socoteală Domnului dela care a încuviințat talanții. Absența de pe pământ a Domnului durează un anumit timp. La timpul potrivit el să întoarcă ca să și i-a în primire ceea ce este al său.

BUCURIA LUI

„Ceea este bucuria Domnului de care să face amintire în parabola aceasta? Frumuseța, bucuria, și fericirea omului desăvârșit a fost nimicită de cel rău, care a pricinuit intrarea păcatului în lume și prin păcat moartea. Cu veacuri înainte Dumnezeu hotărise să restaureze din neamul omenesc, pe toți aceia cari vor fi supuși și ascultători, la stările pierdute prin păcat. Pentru îndeplinirea acestui plan el a întocmit ca Fiul său să răscumpere pe om, să și aleagă dintre oameni ca membrii familiei sale împărătești, să și așeze împărăția sa pe pământ, și prin aceea împărăție să binecuvinteze și restaureze neamul omenesc la fericire.

„Isus adeseori vorbea despre împărăția aceasta și punea mare însemnătate pe venirea ei. Serviciul său pământesc el și l-a început și încheiat cu vorbiri privitoare la acea împărăție. Pentru ca servii săi să aibă viu în mintea lor însemnătatea împărăției, el îi învăță să se roage mereu: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta pe pământ precum se face în cer“. El privea înainte cu bucurie la timpul când se va stabili împărăția lui. El s'a referat la bucuria ei când a instituit Cina de amintire a morții sale. Apostolii săi inspirați priveau la împărăția sa, ce avea să vie, ca cel mai mare

eveniment pe pământ. De aceea bucuria Domnului este stabilirea împărăției sale, onoarea și cinstea ce-i va aduce lui Dumnezeu Tatăl și binecuvântările ce le va aduce neamului omenesc.

⁴Prezența a doua a Domnului datează din 1874. Dela acest dat și până în 1914 el era angajat la un lucru de pregătire. Atunci el și-a luat marea sa putere și și-a început domnia. Puse lucrurile în limbajul său propriu, el vine „în dreptate și să războiește“. (Apocalips 19: 11) În judecata ce el o conduce acum, o parte din ea este și aceea de a face socoteala cu servii săi. *din 1914 puterea în domnia de o mileniu?*

RĂFUIALA

⁵La timpul când cineva este conceput la natura divină el devine un serv al Domnului, tot atunci lui i-se încredințează și anumite interese ale împărăției Domnului, care interese sunt numite talanții săi. Măsura de interese încredințată fiecăruia este măsura capacității sale; iar capacitatea sa să determine prin măsura de spirit ce are dela Domnul. Aceasta capacitate înseamnă voința fiecăruia de a face cu bucurie și plăcere voința Domnului și de a căuta în mod fidel de interesele împărăției lui; interesele împărăției constau din a vesti altora lucrurile despre acea împărăție, făcându-o cunoscut acelor ce au urechi de auzit, edificând pe membrii prospectivi ai viitoare împărății, incluzat pe sine însuși, și de a îndrepta privirea altora la faptul că singurul leac și remediu pentru năcazurile omenirii este împărăția Domnului. Acela care caută după interesele împărăției cu bucurie și credincioșie își mărește capacitatea sa de slugă, iar privilegiile sale de slujit cresc și să înmulțesc în aceeași măsură; și făcând aceasta, el mărește interesele împărăției Domnului său.

⁶Domnul răsplătește pe slugile sale nu pentru ceea ce ei au câștigat, ci după gradul de credincioșie și loialitate ce l-a manifestat. Răsplata sa este îndoită; adevă una pentru prezent și una pentru viitor. Cea din prezent este bucuria Domnului. Cea viitoare va fi poziția de autoritate în acea împărăție.

⁷Apostolul arată că Domnul are o coroană pentru fiecare din aceia care iubesc arătarea lui. (2 Timotei 4: 8) Domnul fiind acum prezent, și făcând socoteala cu slugile sale, cum el află pe unul credincios îl invită să intre în bucuria sa. De aceea

pentru fiecare creștin întrebările ce urmează sunt de cea mai mare importanță:

⁸Apreciezi tu pe deplin faptul că Domnul este acum prezent și și-a început domnia sa; și că pentru el este o mare bucurie de ași stabili regatul lui și în felul acesta să onoreze pe Tatăl său prin întronarea dreptății pe pământ, și de a aduce binecuvântările vindecătoare omenirii ce suferă?

⁹Apreciezi tu faptul că împărăția Domnului este cel mai mare aranjament al tuturor timpurilor și veacurilor; și că de fapt aceasta înseamnă inaugurarea cerului nou și a pământului nou în care v'a locui dreptatea?

¹⁰Apreciezi tu faptul că Domnul te-a onorat pe tine în mod deosebit prin cinstindu-te cu privilegiul de a avea parte să faci de cunoscut oamenilor, în ceasul acesta de mari greutăți și suferinți pe pământ, cumcă împărăția lui a sosit și că ea îi v'a elibera din toate năcăzurile lor, dându-le binecuvântările veșnice de viață, libertate și fericire? *Comp. Matei 3:1-12*

¹¹Il iubești tu pe Domnul și împărăția sa mai presus de orice alta?

¹²Ori-cine care poate răspunde la aceste întrebări în mod afirmativ, va avea multă bucurie în inimă, care bucurie vine dela Domnul. Cu cât omul poate să aprecieze mai bine ce va însemna de fapt împărăția aceasta pentru omenire, cu atât mai pe deplin el va intra în bucuria Domnului, și cu atât mai mare va fi dorința și zelul lui cu privire la stabilirea ei și de a o face de cunoscut altora.

¹³Inapoi noastră noi vedem un period de 6000 de ani, în decursul căruia omenirea a suferit mizerii și agonii de nedescris, înjosind caracterul omului până la atâta încât chipul lui Dumnezeu este aproape cu desăvârșire șters din omenire. Pământul este acum plin de violență. Spiritul egoismului și nelegiurii domnește pretutindeni; mâna fiecăruia este împotriva aproapelui său; și toată creațiunea geme și să muncește în dureri. De aceea, creștinul să se trezească și să se scoale la ocaziunile sale.

¹⁴Privind înainte, noi vedem începutul domniei lui Christos, care va curăți pământul de nedreptăți, va stabili dreptatea, va restaura pe cei supuși la sănătate, fericire și viață, și va umplea pământul cu un popor fericit și plin de bucurie. Pentru că Isus iubea dreptatea și avea o scârbă pentru nedreptate, de aceea Dumnezeu l-a onorat mai presus decât pe alții. Tot insul care este un membru în corpul său de aceasta parte de vâl, care urește nedreptatea și iubește dreptatea, neapărat trebuie să se bucure că a sosit timpul pentru o mare schimbare în treburile omenirii. De aceea, toți servii săi credincioși, vor dori să facă ceva pentru înaintarea intereselor Regelui și a împărăției sale. Acei care sunt în aceasta stare de inimă acum, sunt invitați să intre în bucuria Domnului, și ei intră fără multe târgueli.

LUCRU PENTRU TOȚI

¹⁵În multe adunări s'a făcut o deosebire între lucrători și nelucrători. Aceasta deosebire n'ar

trebui să mai existe. Deosebirea trebuie înlăturată repede de toți, și cei consacrați să devie activi până la unul, fiecare după putința sa. Este datoria fiecărui bătrân al adunării ca să hrănească turma lui Dumnezeu și să ajute fiecărui membru din aceea turmă să devie un reprezentant activ al intereselor Regelui. De aceea fiecare bătrân să devie activ, să fie cel dintâiu în lucru, și apoi să invite pe alții să-i urmeze în aceasta activitate. Fiecare organizator de lucru să împartă lucru în așa fel încât în fiecare adunare să aibă fiecare parte în serviciu. Fiecare din adunare care poate și are dorința să nu aștepte să fie mișcat într'una, ci după cum are putință și privilegiul să meargă înainte în lucru cu cărți și foi și să le puie aceste în mâinile poporului, făcând astfel de cunoscut vestea împărăției.

¹⁶Dacă tu ești în așa situație că poți merge numai un ceas pe zi, sau chiar și mai puțin, mergi și lucrează într'acel timp. Dacă nu poți merge de loc de acasă, atunci veghează după ocaziuni de a vorbi aceluia care vine la tine acasă. Dacă totuși nu ai putința să faci nici aceasta sau altceva, atunci roagă-te Domnului ferbinte spre binecuvântarea acelora cari au prilejul să meargă în lucru, prin care îți vei arăta că faci ceea ce poți pentru înaintarea intereselor împărăției sale.

¹⁷Ori de câteori este adunare, să faci ca sigur ca să fii prezent să te întâlnești cu frații, și prin prezența ta acolo cum și prin cuvinte încurajatoare să îmbărbătezi pe acei cari sunt mai activi în serviciu, ca să-ți dovedești interesul tău în lucrul Domnului. Să faci cu bucurie tot ceea ce ți se pune înainte.

¹⁸Domnul judecă pe fiecare după curățenia și devotarea inimii. Domnul ne îngăduie în mod evident să vedem înțelesul mai clar al acestei parabole cum și pe aceea care privește minele, ca odată înțelegându-le, să ne grăbim a ne arăta loialitatea și devotațiunea noastră prin o căutare mai serioasă după interesele împărăției sale. Dacă, prin o examinare proprie, tu găsești că nu ai făcut totul ce trebuia să faci până acuma, să nu te descurajezi: folosește ocaziunile ce le ai acuma, și fă cu toată puterea ceea ce stă înainte în serviciul Domnului, și să o faci aceasta plin fiind de bucurie și astfel să intri în bucuria Domnului.

²⁰Dacă tu ești unul dintre aceia care nici odată n'a fost să vândă cărți, și te cuprinde un simț de frică a începe, atunci mergi o zi două cu vre un frate sau soră care a fost și este reușitor în vinderea cărților. Păzește toate metodele ce le întrebuintează el! și atunci încearcă singur! Este o datorie și un privilegiu al fiecăruia de ai ajuta fratelui sau sorei sale să pornească în lucru; și fiecare care-și iubește pe fratele său va fi bucuros să facă aceasta; de aceea să nu întârzi a cere ajutorul altor cari sunt mai de mult în serviciu.

²¹Pentru încurajarea altora folosim această ocaziune să spunem că unii dintre frați și surori care lucrează la centrală își iau sâmbătă după amiază (care li se dă ca timp de repaus) să meargă să vândă cărți. Unii dintre aceștia vând câte trei serii

complete (adecă 24 de volume) sâmbătă după amiază (aci se referă la America, însă vom încerca și noi de aici să o punem în praxă). Aproape fiecare lucrător la vre-o ocupație lumească capătă sâmbătă după amiază libertate. Nu s'ar putea oare că timpul acesta să se întrebuițeze în serviciul Domnului pentru ați putea dovedi loialitatea ta, dacă cumva nu ai alt timp afară de acesta? Să nu uităm că împărăția a sosit.

²²Acei cari nu pot pleca de acasă să lucreze (din pricina împrejurărilor pe care ei nu au chip să le schimbe) să caute după ocaziuni să vorbească aceluia cu care vine în atingere. Dacă nu este nimic ce tu ai putea face, atunci roagă-te cu stăruință pentru interesul lucrului și aceia care sunt în el. Fiecare din adunare ar trebui să simtă ca și un interes al său interesul lucrului în general; astfel considerându-se ca unul din clasa ce personal caută de interesele Regelui. Să ne aducem aminte, că aceia încă servesc cari numai stau și așteaptă, dacă numai atâta este tot ce ei pot face, rugându-se în timp ce așteaptă. Să ne aducem aminte, că campania este mare, în vestirea Regelui și a împărăției sale. Toți bătrânii, toți diaconii, toți frații și toate surorile — tot insul din adunare — să fie cunoscut ca și un lucrător care este personal și de fapt angajat în căutare după interesele Regelui.

²³Noi credem că aceasta unitate de acțiune v'ar strânge pe frați de pretutindeni mai către olaltă și le va fi de un mare ajutor pentru ași putea da seama pe deplin de privilegiile minunate ce le îmbucură acum aceia, care vestesc împărăția, și va ajuta tuturor celor consacrați să intre mai pedepin în prezenta bucurie a Domnului.

²⁴În unitate și în spiritul Domnului este putere. Fiecare consacrat ar trebui să-și deie seama că el sau ea, prin legământul său, s'a obligat să caute bine de interesele împărăției, în care el sau

ea așteaptă să aibă parte, și între care să cuprind interesele fiecărui care este un membru prospectiv al acelei împărății. Este, așa dară, datoria fiecărui să încurajeze și să ajute fratelui sau sorei sale ca să devie mai activ în lucru.

²⁵Aduceți-vă aminte de activitatea ce ați pus-o când era vre-o alegere în care erați interesați, și de pe urma căruia ați așteptat vre-un folos. Acum ca și un creștin și sol al Domnului tu te bucuri de cel mai mare privilegiu ce s'a dat cândva cuiva, în a vesti pe Regele regilor și domnul Domnilor. Și de ce să nu fii treaz la un asemenea privilegiu și să nu fii entusiasm și plin de energie? Nici când nu s'a dat un asemenea privilegiu vre unei creaturi pe pământ.

²⁶Fiecare din adunare să citească „Buletinele“; și dacă tu nu ai unu, cere. Intră în spiritul ceasului, spiritul împărăției!

²⁷O completă unitate de peregrini și colportori, bătrâni și diaconi, frați și surori, căutând în mod activ și energie după interesele Regelui, vor avea un mare efect pentru bine și va aduce bucurie în inimă fiecărui astfel angajat în lucru.

Ce este aceea ce Domnul încredințează poporului, său și cum se numește? § 1, 5.

Ce este „bucuria Domnului“? și când va veni? § 2—4. Care este baza pentru răsplătire din partea Domnului, când și cum să împarte această răsplătire? § 6, 7. Cum se învederează că noi apreciem pe Domnul? § 8—12. Cum se arată fructele domniei lui Satan? § 13. Arată rezultatele împărăției Domnului, în contrast. § 14. Care este calea rezonabilă și frățască de a isprăvi cu clasa „nelucrătoare“? § 15.

Cum este cu putință fiecărui să fie cunoscut ca și lucrător? § 22.

Ce rezultă din o unire a tuturor energilor în interesul împărăției? § 25, 26.

Cum putem noi procura bucuria Domnului? § 27—31.

Watch Tower 1 Aprilie 1923.

COMENTĂRI LA TEXTELE PENTRU ADUNAREA DE MĂRTURISIRE ȘI RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU SEPTEMBRIE 5

„Umpleți-vă de Spirit“. — Efeseni 5:18.

ORI-CE creatură nouă în Christos trebe să aibă o măsură a spiritului sfânt. „Iar de nu are cineva spiritul lui Christos, acela nu este al lui.“ (Romani 8:9) Umplerea cu spiritul sfânt este rezultatul lucrării în noua creatură a puterii și influenței sfinte dumnezeiești. Aceasta putere crează în ei o influență sau un spirit sfânt. Pentru ca unul să poată crește în Christos Isus umplerea cu spiritul sfânt trebuie să continue până ce transformarea în asemănarea Domnului este completă. Înaintea Domnului tăria unui creștin să măsură prin măsura de spirit ce are. Dacă creatura este nesigură că ea are sau nu adevărul, atunci nu e în stare să desvolteze spiritul Mântuitorului. Dacă odată el este sigur că este fiul lui Dumnezeu, atunci i se cade să-și continue cursul său cu zel și energie până la capăt.

Cuvintele textului nostru: „Umpleți-vă de spi-

rit“, lasă să se înțeleagă o progresiune dela începutul carierei sale creștine și până la ajungerea deplinei sale speranțe. Metoda umplerii cu spiritul sfânt s'ar putea suma pe scurt, astfel: Cunoșcând voia lui Dumnezeu, să o facem cu toată tăria și energia, cu o inimă plină de bucurie. Voia lui Dumnezeu noi o cunoaștem prin studierea Cuvântului Său și vegherea conducerii sale minunate. „Sfintește-i în adevărul tău: Cuvântul tău este adevăr.“ (Ioan 17:17). Cât de adevărată este constatarea: Este în zadar a căuta să ne umplem cu spiritul sfânt dacă noi nu punem atențiune la aranjamentele dumnezeiești de învățătură, întocmite tocmai pentru acest scop! (Vol. V. pag. 245) Dumnezeu a descoperit poporului său proviziile sale pentru umplerea lor cu spiritul sfânt; și anume, în studierea Cuvântului și ajutorurile biblice ce el le-a pregătit pentru a le ajuta să se umple cu spiritul său; prin rugăciune și tovărășie cu Domnul prin spirit; prin

petrecere împreună cu alții de o asemenea credință, și o hrănire împreună la masa sa și edificarea unuia pe altul; și prin păstrarea minții și a mânelor angajate în lucrurile ce aparțin împărăției.

Noi trebuie să ne dăm seamă, că partea noastră în lucrul său, și căutare după interesele împărăției Domnului, să fie un fapt real nu formal și noi trebuie să fim personal cuprinși de însemnătatea lucrurilor Regelui. Prin urmând aceste simple proceduri noi treptat ne umplem cu spiritul Domnului; și stăruind în calea aceasta până la urmă ne vom găsi la urmă transformați pe deplin în asemănarea sa.

TEXTUL PENTRU 12 SEPTEMBRIE

„Dară fiind că sunteți fii, a trimis Dumnezeu spiritul său în inimile voastre, strigând: *Aba, părinte*“ — Galateni 4: 6.

PĂRINTE înseamnă dătător de viață. Simțirea că unul are viață aduce inimei bucurie și o umple cu recunoștință și mulțumire față de Dătător. Relația ideală între părinte, dătătorul de viață, și fiu este dulce și fericită. O perfectă încredere există din amândouă părțile. O adevărată legătură există între ei. Fiecare află plăcere în celalalt. Noi am devenit fii lui Dumnezeu pentru că Iehova din buna sa voință ne-a îndreptățit pe temeiul sângelui prețios al lui Isus, ne-a primit ca o parte a sacrificiului său, și ne-a conceput la aceeași natură ca și pe Domnul însuși, și prin aceea ne-a așezat ca membri în corpul lui Christos, făcându-ne membrii în casa fiască. Toate aceste sunt părți preliminare sau începuturi, dar dacă vom continua până la sfârșit, și vom urma liniile legământului nostru, noi vom ajunge la ele în fapt și adevăr.

Acum noi putem cu adevărat și bucurie să spunem: „Iehova, tu ești părintele meu, și mie îmi place să fac voința ta“. Acesta este spiritul și simțământul Fiului său iubit; și acesta spirit l-a trimis el în inimile noastre. Unul care are un așa spirit în inima sa, iubește pe Domnul ferbinte. Acela care iubește pe Părintele ține cu bucurie poruncile sale (1 Ioan 5: 3), și el are asigurarea și iubirea Părintelui și a Domnului Isus. (Ioan 14: 21, 23) Măsura în care noi vom putea îmbucura dulcea relație cu Părintele nostru din cer, atarnă de a fi umpluți cu spiritul sfânt. Creștinul care crește în spiritul Domnului este pătruns de o încredere deplină și este totdeauna liniștit în Domnul care aduce cu sine repaus și pace, și cu bucurie el strigă: „Părintele meu, Părintele meu!“ Acest spirit sau simțământ îl îndeamnă să caute cu seriozitate ce ar putea el pentru gloriificarea Părintelui său.

Watch Tower 1 August 1923

TEXTUL PENTRU 3 OCTOMBRIE

„Un corp și un spirit“ — Efeseni 4: 4

ESTE NUMAI o singură biserică, iubită în mod deosebit de Dumnezeu. Capul ei este Isus, iar urmașii săi credincioși și loiali până la sfârșit și care vor avea parte de învierea sa vor constitui corpul său desăvârșit. Este învederat, că în cursul dezvoltării acestei biserici nu poate fi decât un singur corp. Împărțiri nu pot să existe în corpul lui Christos. Toți sunt chemați în aceeași speranță a chemării, îndreptați prin prețiosul sânge al lui Isus, concepuți la aceeași natură, unși cu spiritul sfânt și fiecare trebuie să meargă pe aceeași cale a Mântuitorului. Interesele fiecărui membru sunt identice cu ale celuilalt. Fiecare privește înainte la timpul când el va ajunge să fie desăvârșit în asemănarea Domnului și Capului său. Fiecare membru își începe cursul ca copil, în creatură nouă. Este voința lui Dumnezeu ca fiecare să crească la măsura deplină și a staturii deplină în Christos. Nu este decât un spirit care unește, leagă și ține pe toți într'un singur corp; și acela este spiritul sfânt. Această putere nevăzute a lui Dumnezeu, lucrând în fiecare membru al Corpului, care treptat transformă pe membri în asemănarea desăvârșitului nostru Patern, Domnul Isus Christos. Nici un membru din corp nu poate cauza pagubă sau să facă vătămare altui membru și el să păstreze încă spiritul Domnului. Fiecare are privilegiul de a căuta bine după interesele ori cărui alt membru cu care el vine în legătură. Fiecare membru al Corpului lui Christos are datoria de a lucra înspre aceea ca el să locuiască în pace și iubire cu ceilalți frați ai săi. Dumnezeu a așezat pe fiecare membru în Corp pentru un scop. Fiecare are datorii și servicii de adus față de frații săi, și totodată de a vesti pe Regele, Isus Christos.

Toți membrii corpului sunt părtași cu Domnul Isus, Capul, pentru ducerea la îndeplinire a marului plan desemnat de Părintele lor. Nu există o asemenea legătură ca aceasta în tot universul. Referindu-se la aceasta fericită unire, profetul lui Dumnezeu scrie: „Iacă, cât de frumos și cât de plăcut este când frații locuiesc în unire!“ (Psalm 133:1) Este convenit ca fiecare din calea strămtă să se întrebe pe sine aceasta întrebare: Fac eu totul ce pot pentru a păstra aceasta fericită unire spre mărirea Părintelui meu și a Regelui, fiind mișcat în tot timpul de spiritul Domnului?

TEXTUL PENTRU 10 OCTOMBRIE

„Și luați... sabia spiritului... Cuvântul lui Dumnezeu.“

Efeseni 6: 17.

FIECARE adevărat următor a lui Isus Christos trebuie să aibă parte în adevărata luptă sau războire. Pe măsură ce el progresează pe cale către sfârșitul ei, el își dă mai mult seama că această luptă sau războire este în adevărat crân-

cenă. Armele sale de luptă nu sunt carnale, dar cu toate acestea, sunt puternice prin Domnul Isus pentru doborârea întăriturilor în tinericului și ră-tăcirilor. Arma sa de atac este sabia spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă el este ispitit în felul cum Domnul a fost ispitit, el urmează exem-plul Mântuitorului, întâmpinând atacurile adver-sarului cu sulița: „Este scris” în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă este apăsător cu încercări și ne-cazuri și strâmtorări, sau dacă este plecat sub greutatea întristărilor, sau este rău înțeles, rău înfățișat, judecat greșit sau persecutat, el află un oleiu vindecător și mângăitor în Cuvintele Tată-lui său; și astfel el întâmpină atacurile dușmanu-lui. El trebuie să învețe a întrebuița sabia într-un mod iscusit și înțelept, în spiritul Domnului;

care înseamnă, spiritul iubirei.

Sabia spiritului fu pregătită cu mult înainte de aceasta de Părintele pentru folosul deosebit al sfinților săi, ca ei să poată răbda cu bucurie toate încercările grele care sunt firești la calea strâmtă, și ca ei să fie mângăiați, și să se bucure în spe-ranța unei biruinți în luptă, după cum Domnul însuși a biruit. Isus spunea următorilor săi: „In lume veți avea strâmtorare, dar nu vă înfrico-șați; eu am biruit lumea.” Promisiunile prețioase prin Cuvântul lui Dumnezeu, puse acolo pentru folosul creștinului, sunt arme puternice în mânele creștinului, dându-i putere în luptă și curaj să în-tâlnească tot felul de stări ce Domnul le îngăduie să vie în calea sa.

Watch Tower 1 Septembrie 1923

OLIVUL, SMOCHINUL ȘI VIA

„Impărăția lui Dumnezeu nu este mâncare sau băutură, ci îndreptățire și pace și bucurie în spirit sfânt”. — Romani 14 : 17.

UNT felurite figurile și ilustrațiunile întrebuițate în sfânta Scriptură pen-tru a înfățișa unele învățături sau pen-tru a face mai izbitoare, decât ar fi fost altfel, învățăturile deja cunoscute. In afară de aceasta au fost făcute cu-vântări în parabole și prin expresiuni obscure, pentru ca înțelesul lor să ră-mână ascuns pentru toate acele tim-puri în cari Dumnezeu a voit să țină ascuns ade-vărul pentru acele persoane, pe cari Dumnezeu nu le-a găsit vrednice să le instrueze. — Matei 13 : 13, 14; Faptele 28 : 26.

Cea mai veche dintre toate parabolele ce ni-au fost date în Biblie, este aceea pusă în gura lui Iotam, refugiatul, singurul supraviețuitor, și cel mai tânăr dintre cei 70 de feciori ai lui Ghedeon. (Judecătorii 9 : 5) Un al 71-lea fecior, Abimelech, i-a omorât pe cei 69 pe o stâncă, pentru că se temea că vreunul dintre ei poate să i-se dove-dească rival în aspirațiile lui de a deveni jude-cător peste Israel.

După moartea lui Ghedeon Abimelech s'a dus la poporul mamei sale și le-a ațîțat ambiția și mândria de familie. Ei se lăsară conduși de cre-dința, că dacă vreunul dintre fiilor lui Ghedeon tre-buie să le fie judecător, de ce nu ar fi acesta unul dintre ai lor? Dacă este chestiunea ca ei-neva să ajungă la mărire, de ce să nu ajungă unul dintre ei? Socotind astfel, ei deveniră pro-totipul multor oportuniști politici cari au fost de atunci încoace. Principiile nu au guvernat cu ei; ei știau, că Abimelech urmărește planul drăcesc de a se scăpa de frații săi; ei însă i-au dat bani pentru ca să-și ducă la îndeplinire opera de exter-minare a fraților lui proprii.

ABIMELECH FĂCUT REGE

După aceasta Sichemitii, poporul mamei lui Abimelech, se adunară în jurul acestuia și îl fă-cură rege. Când auzi despre aceasta, Iotam ieși

de unde era ascuns și veni și se opri pe vârful muntelui Gherizim. De acolo, în glas tare, își rosti faimoasa sa parabolă. (Judecătorii 9 : 8-14) Gherizim și Ebal erau doi munți aproape unul de altul. Întâiul este la mieznoapte, iar ultimul la miezăzi; iar la picioarele lor era așezat Siche-mul, care începe cam pe locul fântânii lui Iacob. — Ioan 4 : 6.

Parabola spune în perifrize: Intr'un timp co-pacii se adunaseră să-și aleagă un rege. Ei s'au dus întâi la Oliv și-i propuseră să primească această însărcinare. Olivul însă refuză, zicându-le: „Socotiți voi că este bine să-mi las eu oleiul ce și Dumnezeu și oamenii îl cinstesc în mine? Nu, domnilor, mă tem că n'o să pot să primesc”. Comitetul se duse atunci la Smochin, căruia îi re-petară propunerea. „Cum ași putea eu să-mi las dulceața și bunele mele fructe, și să mă duc să mă leagăn deasupra copacilor? Nu; nu: fără vre-o indicație divină, eu trebuie să rămân la da-toria mea și să rodesc mai departe fructe dulci”. Vânătorii după un rege se duseră apoi la Vie și căutară să o influențeze să primească a le fi îm-părat. Dar aceasta le răspunse: „Cum să-mi las eu vinul cel nou, ce place atâta și omului și lui Dumnezeu, pentru ca să mă sui deasupra copaci-lor? Nu, așa nu este cu cale; pe mine să-mi scoateți din combinație”. Lor însă le trebuia un rege, întâmpluse orice. Așa că se duseră la Tufa de Spini, ca să-i prezinte propunerea lor. Spinul îi primi bine dispus și îi pofti la el în studiu. Când le află care le este misiunea, spinul, cu mândrie rău intenționată, nici nu s'a codit barba după felul ipocriților, ci a îmbrățișat ocaziunea observând doar că lui nu-i pasă că este cel de la patrulea și că este fericit că comitetul a știut sfârșit să judece bine. Firește, el ar fi bucu-rat să le fie rege. „Lăsați numai totul pe mine, și zuiți-vă pe umbra mea. (Cât de puțin s'au schi-bat discursurile politice în cele trei milenii atunci încoace!) Dar — și zambetul lui profesiona-

schimbă într-o milă fioroasă—există un lucru pe care vreau să-l înțeleg bine: văzând că voi trebuie să aveți un rege și că nimeni altul nu vrea acest post, eu încep chiar acum prin a vă spune, că eu înțeleg să am drumul meu. Dacă cineva îmi va traversa drumul, foc are să țâșnească din acest Spin și va aprinde toți cedri Libanului". Astfel, cu coloritul secolului a 20-lea, arborii ajunseră să aibă un rege.

EXPLICAȚIA CELOR DE MAI SUS

Nu este potrivit să scoatem în mod arbitrar din cadrul ei această parabolă și să facem din ea ceva aparte de faptele cunoscute. De aceea să ne uităm întâi la *tălmăcirea* ei aparentă și apoi să vedem, dacă faptele cer o altă *aplicare*.

Olivul l-a închipuit în mod vădit pe Ghedeon, care fusese rugat de bărbatii lui Israel să domnească peste ei, ca un semn de recunoștință binemeritat dela dânsii prin aceea că ia scăpat de primejdia Madianiților. (Judecătorii 8:22, 23) Ghedeon însă a înțeles, că ceace a făcut el, a fost prin ajutorul lui Dumnezeu și că nu poate primi răsplată. El a știut deasemenea, că Iehova este rege peste Israel și că orice asumare din partea lui a demnității regesti, ar fi cea mai rea rebeliune contra nevăzutului Rege Iehova, dacă această faptă a lui nu ar avea sancțiunea sau îndrumarea divină. În mod loial, Ghedeon a refuzat și în mod vădit a cuprins în acest refuz al său și pe fii săi și pe fii fiilor săi. Abimelech era prin urmare de două ori neîndreptățit la domnie: întâi pentru că domnia era a lui Iehova, iar al doilea pentru că tatăl său l-a fost exclus dela domnie în mod special.

De vreme ce Abimelech a fost Spinul (Judecătorii 9:20), iar Ghedeon sau Ierubaal este în mod absolut vădit Olivul, adică întâiul căruia i-s'a oferit regia, îl putem privi în mod fără îndoială rațional, pe feciorul lui Ghedeon adică pe moștenitorul său legitim, ca fiind Smochinul, iar pe feciorul feciorului lui Ghedeon ca fiind Via. Olivul era cel mai de folos dintre arborii pădurii, în timp ce spinul era cel mai neînsemnat și fără valoare. Olivul este singurul copac totdeauna verde. Lemnul lui, frunzele lui, fructul și oleiul din rodul lui sunt toate bune. Ceilalți doi arbori sunt deasemenea importanți în botanică: smochinul este unic prin inflorescența sa, adică își are florile înăuntrul coajei fructului; via este unică prin aceea că are un lemn care nu e de folos. — Ezekiel 15.

Olivul este arborele care aduce cel mai mare profit posesorului lui, fiind nespuse de întrebuințat atât ca mâncare cât și ca medicamente. Smochinul este unul dintre pomii cei mai fructiferi și are un fruct dintre cele mai delicioase și este superior tuturor prin *dulceața* sa. Smochinul este cel mai dulce dintre pomi. O smochină bine coaptă are în țară sa o dulceată de nedescris; aceasta fi este atât de însemnată, încât multă lume nici nu le mănâncă decât după ce a trecut un oarecare timp dela luarea lor de pe pom. Via, dintre toate, ne dă un lichid care dacă este pregăt um tre-

bue și dacă se bea moderat, este binefăcător atât pentru trupul cât și pentru mintea omului, pe cari le înviorează în aceeași măsură. De spin însă este primejdios să te apropii. Singura lui utilitate este că ține pe om la distanță; el este emblema unui monarh săngeros, crud și subjugător. Spinul este *prea mic* pentru a da umbră vre-unui arbore cât de mic. Este de răs să-i auzi pompoasa îngâmfare: „Aideți și puneți-vă încrederea în umbra mea.“ Și nu numai că nu poate să nimicească pe alții, dar cel mai mic foc în cel mai scurt timp îl reduce la cenușă. De aci dictatorul: „Aprinderea nebunilor este asemenea aprinderii spinilor sub o oală.“

Abimelech a fost spinul. Nobilii și poporul lui Israel erau „cedrii Libanului“. Puteau ei să-și închipue, că un asemenea om de jos și ucigaș, să le fie un bun apărător sau un judecător uman, sau un guvernator? Acel care este în stare a vărsa sângele chiar al fraților săi pentru a ajunge la putere, nu se va opri bucuros la nici un mijloc cu care și-ar putea asigura puterea, atunci când va avea-o. De aceea, dacă ei l-au ales rege al lor (faptă prin care l-au necinstit pe Iehova) ei puteau fi siguri, că întreaga lui domnie are să fie însemnată prin sânge și pustiire și așa s'a și întâmplat. În cei trei ani ai domniei sale înafară de lege. Abimelech— asemenea spinului— a fost cauza că s'a aprins focul discordiei civile între Israel, care a nimicit pe guvernatori și pe iluștri bărbai ai națiunii și toate acestea „pentruca cruzimea arătată celor 70 fii ai lui Ierubaal, și sângele lor să cadă asupra lui Abimelech fratele lor care i-a ucis, și asupra locuitorilor Șihemului cari întăriră mâinile sale spre a ucide pe frații săi“. — Judecătorii 9:24.

Că această parabolă a fost inspirată deadreptul de Dumnezeu care străjuia asupra lui Iotam, se vede din cuvintele: „Ascultați-mă locuitori ai Șihemului și Dumnezeu vă va asculta“ — (Judecătorii 9:7) adică: „dacă ascultați de mine, vă va fi bine, iar de nu, atunci va merge rău, pentru că eu nu vorbesc dela mine“.

BIRUNȚELE DIVINE CE S'AU FĂCUT PRIN GHEDEON

Acum, după ce am privit cinstit împrejurările în cari s'a dat parabola, și după ce am văzut cum se aplică ea acelor împrejurări, nu putem oare să ne așteptăm, că aceste lucruri sunt ilustrative a lucrurilor și mai mari cari ne sunt expuse în alt loc? Noi socotim că da.

Pentruca să avem chestiunea clară înainte, este aproape necesar să revizuiim istoria și să ne întoarcem îndărăt la timpurile pomenite în parabolă. Ghedeon, al cărui nume înseamnă „Culcător de arbori“ a fost 40 de ani judecător peste Israel. El a fost al 5-lea judecător al lui Israel și a fost cel mai mare dintre toți, fiind întâiul a cărui istorie este păstrată în amănunte. Cu șapte ani înainte de a ajunge el judecător, Iehova dăduse pe Israelii pe mâna Madianiților; un trib nomad de hoți și ucigași, cam asemănător cu beudinii arabi de astăzi, atât că erau mai mulți la

număr. Acești șapte ani de subjugare au constituit o foarte mică împlinire a pedepsei profetite în Leviticul 26:14—20, și pot fi comparați în unele privințe cu cei șapte ani simbolici ai timpurilor păgâne.

Madianiții au fost comparați cu lăcustele din cauza numărului lor și a devastărilor ce făceau (Judecătorii 6:5); pentru că an de an ei distrugeau toată recolta Canaanului, afară de cele ce puteau fi ascunse în grabă în munți. Poate că în acest timp s'a întâmplat, că Elimelech, bărbatul lui Naomi și cumnat al lui Ruth, a părăsit țara.

Ghedeon, pe când de frică să nu fie observat de dușmani presa grâu într'un teace, a fost învitat de către Dumnezeu să nimicească pe Madianiți. Ingerul lui Iehova apăru în fața lui, în timp ce el se îndeletnicia în chipul acesta, și i zise: „Iehova este cu tine, viteazule!“ Cuvintele acestea sunară mai mult ca o ironie în urechile lui Ghedeon, întrucât el a răspuns astfel: „O Dumnezeu! dacă Iehova este cu mine, de ce au venit peste noi toate acestea?... Iehova ne-a blăstămat și ne-a dat pe mâna Madianiților“. Este un accent de descurajare dar nu și un semn de desnădejde în aceste cuvinte ale lui Ghedeon. Dar ceea ce a urmat, a fost din partea Domnului, și i-a fortificat mintea și inima pentru marea întâmplare ce avea să vină. „Iehova (pentru că a fost trimisul special al lui Iehova și i-a vorbit cu toată autoritatea) căutând spre el îi zise: Mergi cu aceasta putere a ta, și mântue pe Israel din mâna Madianiților. Au nu te trimet eu?“ Ghedeon se tot mai îndoia de izbândă, pentru că se referia la puțină sa importanță și la obscuritatea familiei tatălui său, dar fu din nou încurajat: „Eu voi fi cu tine, și tu vei bate pe Madianiți ca pe un singur om“.

PROBA DE FOC

Ghedeon începui acum să prindă curaj, dar ceru întâi să i-se îngăduie să pună la o probă de foc pe solul Domnului, pentru că să fie sigur că îl vizitează un sol din cer. I-s'a îngăduit să jertfească un ied și turtă nedospită și ingerul le atinse aceste cu vârful bățului său și din stâncă izbueni foc, care le consumă. Ingerul a dispărut, dar cu asigurarea că viziunea avută de Ghedeon despre trimisul cerurilor nu va fi fatală. (Judecătorii 6:23; 2 Moisi 22:20; Judecătorii 13:22) Pentru comemorarea acestei întâmplări, și a locului unde ea s'a petrecut, Ghedeon a construit un altar și l-a numit Iehova Șalom, Iehova pacea noastră. Aceasta a putut să fie prospectul unui război, sau al mai multor războaie, totuși Ghedeon avea pace în lăuntrul său și el n'a avut de ce se teme; pentru că „de dă el liniște, cine poate a o turbura?“ — Iov 34:29.

Tatăl lui Ghedeon, Ioasă, era un idolatru, și era preot al idolului Baal. Întâia operă ce avea Ghedeon de făcut, avea să o facă în familie. În vis i-s'a poruncit odată să dărâme altarul lui Baal și să strice Astarteele, chipurile din lemn ale zeiței Astoreh sau Astarte, cari erau pe locul tatălui

său. Aceste chipuri cioplite au fost ridicate mai târziu în templul lui Iehova la Ierusalim. (2 Regi 21:7; 23:6) Ghedeon avea instrucțiuni din partea lui Dumnezeu să dărâme altarul, să strice chipurile cioplite și să aducă jertfă un taur special care nu se jertfia lui Baal decât odată în șapte ani. El se hotărî să facă acestea prudent, în timpul nopții, și alegându-și zece soți credincioși, făcu tot ce i-se poruncise. Tocmai pe locul unde fusese altarul lui Baal, el aduse jertfă lui „Iehova pacea noastră“, aprinzând chipurile cioplite ale consoartei de desfrâu a lui Baal și jertfînd jertfa care era destinată lui Baal. Jertfa aceasta a fost o jertfă adusă cu credință și i-a fost primită. Astfel zădărnicește Dumnezeu uneori planurile cele mai bine întocmite ale diavolului.

Ioasă, aflând despre violarea locului său de jertfă, a molcomit mulțimea care adora pe Baal, remarcând în mod logic dar iresponsabil, că Baal putea să-și poarte grija. El se hotărî astfel să rămână neutral și să lase controversile pe seama prevedințelor rivale, arătând prin toate acestea că nu l-a servit pe Baal cu credință și nici nu avea credință în puterea lui.

Experiența dărâmării altarului lui Baal și sfidarea lui Ghedeon în puterea lui, i-a dat lui Ghedeon un nou nume, acela de Ierubaal, adică: „Lasă-l pe Baal să-și apere singur cauza.“ Numele acesta a fost o ironie la adresa impotenței lui Baal.

Adevărat fiu, Ghedeon a găsit curând prilejul pentru a se apuca de înalta sa însărcinare. Năvălitorii aliați (Madianiții întovărășiți cu Amalekiții și cu alte triburi nomade) fură înconjurate în vastul câmp al lui Iezrel. În timp ce obscurul Amasai, îmbrăcat cu spiritul lui Dumnezeu (Judecătorii 6:34; 1 Cronica 12:18; Luca 24:49) sufla dintr'o trâmbiță și aduna astfel zilnic în jurul său o armată din diferite triburi israelitene. Întâia întâlnire a fost pe muntele Gilead.

NOUI ASIGURĂRI

Pe măsură ce ziua mării încercări se apropia, inima lui Ghedeon se umplea tot mai mult de neastâmpăr. Între acestea, în cele două nopți cari au precedat marșul, el primi două semne cari i-au fost date ca o prevestire a apropiatei sale biruințe. În întâia noapte el puse un val de lână în arie; iar dimineața o găsi plină de rouă, în timp ce pământul dimprejur era uscat. În a doua noapte s'a întâmplat contrarul, simbolizând pe Israel care l-a început a fost înrouat de cătră grația divină în timp ce națiunile înconjurătoare erau uscate, iar apoi pe Israel cel uscat timp de mai multe veacuri, în comparație cu restul lumii care era înrouată.

Ghedeon se găsia în fruntea a 32.000 de oameni; dar scopul lui Dumnezeu nu era acela de a pune pe Madianiți pe fugă printr'o oștire numărătoasă, pentru că în acest caz aveau să se falească cu puterea lor militară. Dreptul gloriei era singur al lui Dumnezeu; astfel prin două operațiuni remarcabile atât prin motive cât și prin procedură, această mare oștire fu redusă la o mână de oameni.

(Continuare în numărul viitor)